

Υπόθεση T-370/02

Alpenhain-Camembert-Werk κ.λπ.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Κανονισμός (ΕΚ) 1829/2002 — Καταχώριση ονομασίας προελεύσεως — “Φέτα” —
Προσφυγή ακυρώσεως — Ενεργητική νομιμοποίηση — Απαράδεκτο»

Διάταξη του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 6ης Ιουλίου 2004 II - 2100

Περίληψη της διατάξεως

1. *Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Κανονισμός σχετικά με την καταχώριση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης — Προσφυγή των επιχειρήσεων που παράγουν το τυρί «Φέτα» σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος προελεύσεως — Απαράδεκτο*
(Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ κανονισμός 2081/92 του Συμβουλίου κανονισμός 1829/2002 της Επιτροπής)

2. Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — *Contra legem* ερμηνεία της προϋποθέσεως κατά την οποία οι πράξεις πρέπει να τα αφορούν ατομικά — Δεν επιτρέπεται
(Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ)

1. Ο κανονισμός 1829/2002, για την τροποποίηση του παραρτήματος του κανονισμού 1107/96, σχετικά με την καταχώριση των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 17 του κανονισμού 2081/92, όσον αφορά την ονομασία «Φέτα» ως προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως, συνιστά κανονισμό γενικής ισχύος, υπό την έννοια του άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, δεδομένου ότι, αναγνωρίζοντας σε όλες τις επιχειρήσεις των οποίων τα προϊόντα πληρούν τις προβλεπόμενες γεωγραφικές και ποιοτικές απαιτήσεις το δικαίωμα εμπορίας των προϊόντων αυτών υπό την ανωτέρω ονομασία και αρνούμενη το δικαίωμα αυτό σε εκείνες των οποίων τα προϊόντα δεν πληρούν αυτές τις ίδιες για όλες τις επιχειρήσεις προϋποθέσεις, εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιορισμένων καταστάσεων και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων, λαμβανομένων γενικώς και αφηρημένως.

Ο κανονισμός αυτός δεν μπορεί επομένως να αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο παρά μόνον όταν η εν λόγω πράξη το θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών της ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία το διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον με τον οποίο εξατομικεύεται ο αποδέκτης της

αποφάσεως. Αυτό δεν ισχύει εν προκειμένω για ορισμένες επιχειρήσεις που παράγουν τη φέτα εκτός Ελλάδας, που είναι το κράτος μέλος παραγωγής του τυριού αυτού.

Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις αυτές περιλαμβάνονται μεταξύ των σημαντικότερων παραγωγών φέτας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, ο αριθμός των οποίων είναι περιορισμένος, και παράγουν περισσότερο από το 90 % της φέτας που παρασκευάζεται στο κράτος μέλος στο οποίο είναι εγκατεστημένες και διαθέτουν στο εμπόριο τα προϊόντα τους με την προστατευόμενη ονομασία δεν αρκεί αφ' εαυτού για να τις χαρακτηρίσει σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία τον οποίον αφορά ο κανονισμός 1829/2002, εφόσον η γενική ισχύς και, επομένως, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα, κατά το μάλλον ή ήττον, ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή.

Επιπλέον, το γεγονός της προσφυγής στην απλοποιημένη διαδικασία για την καταχώριση της προστατευόμενης ονομασίας δεν αποτελεί απώλεια των δια-

δικαστικών δικαιωμάτων των επιχειρήσεων αυτών, εφόσον ο κανονισμός 2081/92 δεν θεσπίζει ειδικές διαδικαστικές εγγυήσεις, σε κοινοτικό επίπεδο, υπέρ των ιδιωτών.

(βλ. σκέψεις 54-56, 58, 59, 67)

2. Μολονότι αληθεύει ότι η προϋπόθεση του ατομικού συμφέροντος που απαιτεί το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αρχής της παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων περιστά-

σεων που είναι δυνατό να εξατομικεύουν τον προσφεύγοντα, η ερμηνεία αυτή δεν είναι δυνατόν να καταλήξει στο να μη λαμβάνεται υπόψη η εν λόγω προϋπόθεση, η οποία ρητώς προβλέπεται στη Συνθήκη, χωρίς να υπάρξει υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που αναγνωρίζει στα κοινοτικά δικαστήρια. Επομένως, αν δεν πληρούται η προϋπόθεση αυτή, σε καμία περίπτωση δεν είναι παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως που ασκεί κατά κανονισμού ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο.

(βλ. σκέψη 72)